

Дело C-695/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

22 декември 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Обединено кралство)

Дата на акта за преюдициално запитване:

15 декември 2020 г.

Жалбоподател:

Fenix International Limited

Отвeтник:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

**FIRST-TIER TRIBUNAL
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД)**

**(ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
Жалба №: [...])**

ДАНЪЧНО ОТДЕЛЕНИЕ

МЕЖДУ

FENIX INTERNATIONAL LIMITED

жалбоподател

-и-

COMMISSIONERS FOR

HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS

отвeтник

[...]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

[...]

ОПРЕДЕЛИ:

1. [...]
2. Отправя до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване на основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз и член 86, параграф 2 от Споразумението за оттеглянето на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия по въпроса, съдържащ се в приложението, относно валидността на правото на Европейския съюз,
3. Спира производството по настоящата жалба до произнасянето на Съда на Европейския съюз по поставения въпрос [...] или до ново разпореждане на настоящия съд,
4. [...]

[...]

СЪДИЯ ВЪВ FIRST-TIER TAX TRIBUNAL

15 декември 2020 г. [ориг. 2]

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ПО ЧЛЕН 267 ОТ ДОГОВОРА ЗА ФУНКЦИОНИРАНЕТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ ОТ FIRST-TIER TRIBUNAL (TAX CHAMBER), ОБЕДИНЕНО КРАЛСТВО

1. ВЪВЕДЕНИЕ

1. С настоящото преюдициално запитване Tax Chamber of the First-tier Tribunal in the United Kingdom (Данъчно отделение на Първоинстанционен административен съд, Обединено кралство, наричан по-нататък „Данъчният съд на Обединеното кралство“) иска от Съда да се произнесе относно валидността на член 9а от Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година, изменен с член 1, параграф 1, буква в) от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1042/2013 от 7 октомври 2013 година, за установяване на мерки за прилагане на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „член 9а“).

2. Въпросът за валидността се отнася до това дали обхватът на член 9а надхвърля разрешеното с член 397 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“), предвиждащ, че „Съветът, действащ с единодушие, по предложение на Комисията приема необходимите мерки за прилагането на настоящата директива“.
3. Запитването е отправено в контекста на жалба, подадена от Fenix International Limited (наричано по-нататък „Fenix“), регистрирано за целите на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) в Обединеното кралство, срещу акт за установяване на допълнителни задължения за ДДС, издаден от Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Данъчна и митническа администрация, Обединено кралство, наричана по-нататък „HMRC“).

2. ЖАЛБОПОДАТЕЛ

4. Жалбоподателят (наричан по-нататък „Fenix“) управлява уебсайт на социална мрежа, известен като „Only Fans“, на адрес www.onlyfans.com (наричан по-нататък „платформата“) и упражнява едноличен и изключителен контрол върху нея.

3. ОТВЕТНИК

5. Ответникът (наричан по-нататък „HMRC“) отговаря за събирането и управлението на ДДС в Обединеното кралство.

4. РЕЗЮМЕ НА ФАКТИТЕ ПО ДЕЛОТО

6. Платформата се предлага на „потребители“ от цял свят. Те се разделят на „създатели“ и „почитатели“. Създателите имат профили и качват и публикуват съдържание, като снимки и видеоклипове, в съответните си профили. Могат също така да предават поточно видеосъдържание на живо от уебкамери и да изпращат лични съобщения на почитатели, които са се абонаирали за тях. Създателят определя месечната абонаментна такса, макар Fenix да задава минималния размер както за абонаментите, така и за възнагражденията.
7. Почитателите могат да получават достъп до каченото съдържание посредством извършването на плащания ad hoc или заплащането на месечен абонамент по отношение на всеки създател, чието съдържание искат да прегледат и/или с когото искат да общуват. Почитателите могат да заплащат и възнаграждения или да правят дарения, известни като „набиране на средства“, за което в замяна не се предоставя съдържание.

8. Следователно създателите начисляват такса и печелят пари от съдържание, а почитателите плащат пари за него. [ориг. 3]
9. Fenix предоставя не само платформата, но и инструмента, чрез който почитателите извършват плащания, а създателите получават такива. Fenix отговаря за събирането и разпределянето на плащанията, като използва доставчик на платежни услуги — трета страна. Fenix начислява на създателите такса от 20 % за услугите чрез удържането ѝ (наричано по-нататък „таксата“) от платеното от потребителя. [...].
10. Както плащанията от почитател, така и тези към създател се отразяват в банковото извлечение на съответния потребител като плащане, извършено към или от Fenix.
11. През целия относим период Fenix начислява и заплаща ДДС при ставка от 20 % върху таксата.
12. През целия относим период използването на платформата се урежда от Условието за ползване на услугата на Fenix (наричани по-нататък „Общите условия“). За периода, за който се отнася актът за установяване на допълнителни задължения за ДДС, съществуват няколко редакции на Общите условия. [...]
13. На 22 април 2020 г. HMRC изпраща на Fenix акта за установяване на допълнителни задължения за ДДС [...].
14. HMRC, и тогава, и понастоящем, твърди, че правното основание за определянето на допълнителни задължения по ДДС е обстоятелството, че по силата на член 9а Fenix следва да се счита за действащо от свое име.
15. На 27 юли 2020 г. Fenix подава жалба, с която оспорва правното основание за определянето на допълнителни задължения по ДДС, както и техния размер.
16. Доводът във връзка с правното основание е, че член 9а не е валиден и не се прилага, а наред с него, или при условията на евентуалност, че Fenix не попада в презумпцията по член 9а и/или я оборва.
17. HMRC не се произнася, по силата на английското право, относно качеството, в което Fenix действа по отношение на платформата (т.е. дали действа като доверител или като посредник). Решението на HMRC за определяне на допълнителни задължения за ДДС на Fenix е взето с позоваване само на член 9а. HMRC не разглежда въпроса за самостоятелното прилагане на член 28 от Директивата за ДДС (наричан по-нататък „член 28“), без позоваване на член 9а (в това число, по-конкретно, на последната алинея на член 9а, параграф 1).

5. ПРАВНА УРЕДБА

Законодателството на ЕС

Член 113 от Договора за функционирането на Европейския съюз (наричан по-нататък „ДФЕС“), предишен член 93 от Договора за създаване на Европейската общност (наричан по-нататък „ДЕО“), предвижда:

„Съветът, с единодушие, в съответствие със специална законодателна процедура и след консултация с Европейския парламент и с Икономическия и социален комитет, приема разпоредби за хармонизиране на законодателството относно данъците върху оборота, акцизите и другите форми на косвено данъчно облагане, в степента, в която такава хармонизация е необходима за осигуряване създаването и функционирането на вътрешния пазар и за предотвратяване на нарушаването на конкуренцията.“ [ориг. 4]

Член 291 ДФЕС предвижда:

„1. Държавите членки предприемат всички необходими мерки по вътрешното право за прилагане на правно обвързващите актове на Съюза.

2. Когато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията, или, в някои специфични и надлежно обосновани случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 и 26 от Договора за Европейския съюз, на Съвета.

3. За целите на параграф 2 Европейският парламент и Съветът, като действат чрез регламенти, в съответствие с обикновената законодателна процедура, установяват предварително общите правила и принципи относно реда и условията за контрол от страна на държавите членки върху упражняването на изпълнителните правомощия от страна на Комисията.

4. Думата „за изпълнение“ се добавя в заглавието на актове за изпълнение.“

20. По силата на член 113 ДФЕС и предшестващите го разпоредби Съветът приема различните Директиви за ДДС, сред които и Директивата за ДДС (ОВ L 347, 11.12.2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

21. Член 28 от Директивата за ДДС предвижда:

„Когато данъчнозадължено лице, действащо от свое име, но за сметка на друго, участва в доставка на услуги, за него се счита, че самото то е получило и доставило услугите.“

22. Член 397 от Директивата за ДДС предвижда:

„Съветът, действащ с единодушие, по предложение на Комисията приема необходимите мерки за прилагането на настоящата директива.“

23. Член 397 от Директивата за ДДС заменя член 29а от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизирането на законодателствата на държавите членки по отношение на данъка върху оборота — Обща система за данък добавена стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, 1977 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Шеста директива“). Член 29а от Шеста директива е вмъкнат с член 1, параграф 2 от Директива 2004/7/ЕО на Съвета от 20 януари 2004 година за изменение на Директива 77/388/ЕИО относно общата система на данъка върху добавената стойност, що се отнася до предоставянето на изпълнителни правомощия и процедурата за приемане на дерогации (ОВ L 27, 30.1.2004 г.).

24. По силата на член 397 Съветът приема Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година за установяване на мерки за прилагане на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност (преработена версия) (ОВ L 77, 23.3.2011 г., стр. 1).

25. Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година е изменен с член 1, параграф 1, буква в) от Регламент за изпълнение (ЕС) 1042/2013 на Съвета от 7 октомври 2013 година за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 по отношение на мястото на доставка на услуги (ОВ L 284, 26.10.2013 г., стр. 1), с който се вмъква член 9а, предвиждащ: **[ориг. 5]**

„1. Когато услуги, извършвани по електронен път[,] се доставят чрез далекосъобщителна мрежа, интерфейс или портал като пазар за приложения, за целите на прилагането на член 28 от Директива 2006/112/ЕО се счита, че данъчно задълженото лице, което участва в доставката, действа от свое име, но за сметка на доставчика на тези услуги, освен в случаите, когато този доставчик е изрично посочен като доставчик от въпросното данъчно задължено лице и това е отразено в условията по договора между страните.

За да се счита, че доставчикът на услуги, извършвани по електронен път е изрично посочен като доставчик на тези услуги от данъчно задълженото лице, трябва да бъдат изпълнени следните условия:

а) във фактурата, издадена или предоставена от всяко данъчно задължено лице, участващо в доставка на услуги, извършвани по електронен път, трябва да се посочват тези услуги и доставчикът на тези услуги;

б) в сметката или квитанцията, издадени или предоставени на клиента, трябва да се посочват услугите, извършвани по електронен път и доставчикът на тези услуги.

Данъчно задължено лице, което във връзка с доставка на услуги, извършвани по електронен път, разрешава разходите да се фактурират на потребителя или доставката на услугите, или определя общите условия и реда на доставката, няма право изрично да посочва друго лице като доставчик на тези услуги, за целите на настоящия параграф.

2. Параграф 1 се прилага също когато телефонните услуги, предоставяни по интернет, включително интернет телефония (VoIP), се доставят чрез далекосъобщителна мрежа, интерфейс или портал като пазар за приложения и при същите условия като посочените в същия параграф.

3. Настоящият член не се прилага към данъчно задължено лице, което се занимава единствено с обработка на плащания във връзка с услуги, извършвани по електронен път, или телефонни услуги, предоставяни по интернет, включително интернет телефония (VoIP), и не участва в доставката на тези услуги, извършвани по електронен път, или телефонни услуги.“

Законодателство на Обединеното кралство

26. Във всеки един момент Регламент за изпълнение 282/2011/ЕС е пряко приложим в Обединеното кралство (както и в целия [Европейски] съюз). Поставените от Данъчния съд на Обединеното кралство преюдициални въпроси се отнасят единствено до валидността на член 9а. [ориг. 6]

6. СПОРЪТ В ГЛАВНОТО ПРОИЗВОДСТВО

Резюме на доводите на Fenix

27. Член 9а променял прилагането на член 28 в две основни насоки, а именно:

Първо, въвеждал презумпция, че участваща в доставката на някои електронни услуги платформа действа от свое име и за сметка на доставчика. С други думи, считало се, че е закупила и самата тя впоследствие е предоставила тези услуги, и следователно трябвало да начислява ДДС. Тази презумпция била оборима само ако са изпълнени определени условия, например, когато доверителят на посредника

изрично е посочен като доставчик от посредника и това е отразено в условията по договора между страните.

Второ, дори и самоличността на доверителя на посредника да е посочена, това препятствало оборването на презумпцията, когато цифровата платформа:

разрешава фактурирането на разходите на потребителя, или

разрешава доставката на услугите, или

определя общите условия за доставката.

28. В резюме, дори когато фактът на посредничество е налице и самоличността на доверителя е известна, с член 9а се предвиждала нова фикция, при която посредникът се третира като извършващ и получаващ доставка. Това съществено променяло подхода към отговорността на посредниците за техните действия в областта на ДДС. То лишавало страните от договорна самостоятелност и далеч надхвърляло обхвата на член 28.
29. Тази съществена промяна в отговорността на посредниците водела до изменение и/или допълване на член 28 с добавянето на нови правила. Член 9а далеч надхвърлял прилагането на член 28 съобразно разрешеното от член 397 и не представлявал само пояснение към член 28.
30. Член 9а представлявал политика за прехвърляне както на отговорността, така и на тежестта на облагането към всяка интернет платформа, тъй като макар презумпцията да е формално оборима, на практика тя почти не можела да бъде оборена предвид широкия обхват на разпоредбите.

Резюме на доводите на HMRC

31. Член 28 имал широка и обща формулировка. Сам по себе си сочел, че има, и трябва да му се отдаде, самостоятелно значение в правото на ЕС. Член 9а пояснявал и/или предоставял „допълнителни подробности“ за това самостоятелно значение в правото на ЕС в конкретния контекст на прилагането на член 28, като предоставял допълнителни подробности за това кога данъчнозадължено лице *„действа от свое име, но за сметка на друго“*, кога в това си качество данъчнозадълженото лице *„участва в доставка на [посочените] услуги“* и, следователно, кога *„за [данъчнозадълженото лице] се счита, че самото то е получило и доставило услугите“*.
32. Член 9а само внасял пояснения в член 28. Той не представлявал изменение. Не въвеждал дерогация от член 28.

33. Ако член 9а е валиден, било очевидно, че той е приложим по отношение на жалбоподателя и неговите дейности, и последният не можел да обори въведената с член 9а презумпция, независимо от въпроса с посредничеството.

34. Член 9а [ориг. 7]

(i) бил в съответствие с основните общи цели, преследвани с член 28 и Директивата за ДДС като цяло, и

(ii) бил необходим или подходящ за прилагането на член 28 и Директивата за ДДС като цяло, без да внася допълнения или изменения към него.

Ето защо трябвало да се счита, че с член 9а Съветът е предоставил допълнителни подробности във връзка с член 28 и Директивата за ДДС като цяло.

7. МОТИВИ НА ДАНЪЧНИЯ СЪД НА ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО ЗА ОТПРАВЯНЕ НА ПРЕЮДИЦИАЛЕН ВЪПРОС ДО СЪДА

35. [...] Данъчният съд на Обединеното кралство изпитва съмнения относно валидността на член 9а, поради което трябва да се допита до Съда. Мотивите на Данъчния съд на Обединеното кралство за наличието на такива съмнения са изложени в точките по-долу¹.

36. Член 9а има за цел да изпълни разпоредбите на член 28 от Директивата за ДДС, но има сериозни основания да се приеме, че надхвърля тяхното изпълнение.

37. Както пояснява генералният адвокат по дело C-427/12, *Европейска комисия/Европейски парламент и Съвет*, 19 декември 2013 г., ECLI:EU:C:2013:871, [...] мерките за изпълнение са с много ограничен обхват, за разлика от по-широкия потестативен обхват на делегираното законодателство².

38. [...] [Съдът на Европейския съюз] е разгледал границите на изпълнение на законодателството с оглед на член 291 ДФЕС в дело C-65/13, *Европейски парламент/Европейска комисия*, 15 октомври 2014 г., ECLI:EU:C:2014:2289 [...]. В резюме, разпоредба, имаща за цел да

¹ Данъчният съд на Обединеното кралство постановява мотивирано определение по жалбата на Fenix, екземпляр от което се съдържа в настоящото приложение и което е достъпно на адрес <http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2020/TC07971V.html>.

² Точки 62 и 63.

изпълни законодателен акт, е законосъобразна само ако изпълнява следните три критерия:

- (1) Спорната разпоредба трябва да е „съобразена с основните общи цели, преследвани със законодателния акт“, който има за цел да изпълни;
 - (2) Спорната разпоредба трябва да е „необходима или полезна мярка за прилагането“ на законодателния акт, който има за цел да изпълни;
 - (3) Спорната разпоредба „не може нито да изменя, нито да допълва законодателния акт, дори не и несъществените му елементи“.
39. Съобщението на Комисията до Европейския парламент и до Съвета относно прилагането на член 290ДФЕС гласи:

„[...] На второ място, следва да се отбележи, че авторите на новия договор не са стъпили на една и съща основа, за да определят съответните сфери на прилагане на двата члена. Понятието „делегиран акт“ е дефинирано от гледна точка на обхват и последици — акт от общ характер, който допълва или изменя несъществени елементи, докато понятието „акт за изпълнение“, което не е описано, произтича от причината за своето съществуване — необходимост от еднакви **[ориг. 8]** условия за изпълнение. Това несъответствие се обяснява с много различното естество и обхват на правомощията, предоставяни на Комисията от всяка от тези две разпоредби [...]

Комисията счита, че за да се прецени дали една мярка „допълва“ основния акт, законодателят следва да прецени дали бъдещата мярка добавя конкретно нови несъществени предписания, които променят рамката на законодателния акт, оставяйки на Комисията свобода на преценка. Когато случаят е такъв, може да се счита, че мярката „допълва“ основния акт. Обратно, мерки, които имат за цел само да приложат съществуващите правила от основния акт, не следва да се считат за допълнителни мерки.³“

40. От това е видно, че разрешените по член 290ДФЕС делегирани актове променят правната уредба и е налице свобода на преценка, а актовете за изпълнение по член 291ДФЕС не променят тази уредба. Това е в съответствие със заключението на генералния адвокат по [...] [дело С-427/12] (вж. точка 37 по-горе).

³ Съобщение на Комисията до Европейския парламент и до Съвета относно прилагане на член 290 от Договора за функционирането на Европейския съюз, COM(2009) 673 final, Брюксел, 9 декември 2009 г., стр. 3 и 4, (достъпно на адрес: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0673:FIN:BG:PDF>)

41. В предложението на Комисията за член 9а се посочва, че той е мярка „[...] от чисто технически характер и само установява[...] прилагането на [вече приетите] разпоредби[...]“, поради което не е извършена оценка на въздействието⁴. Първоначалната редакция на член 9а, изложена в предложението, все пак въвежда презумпция, че [тази] презумпция се прилага, „освен ако за крайния получател предоставящият услугите е изрично посочен като доставчик“⁵. Това е в съзвучие с пояснението в предложението, съгласно което презумпцията би се приложила „[о]свен ако не е указано друго“⁶.
42. Текстът на член 9а, както е приет, е коренно различен и далеч по-широкообхватен от този в предложението. Член 28 се отнася до данъкоплатците, действащи от свое име, но както изрично се посочва в Работен документ № 885 на Комитета по данъка върху добавената стойност: въвеждането на презумпцията по член 9а означава, че тя по правило следва да „[...] бъде валидна за всички данъчнозадължени лица“ [неофициален превод]⁷.
43. В доклада на Deloitte за 2016 г., на който Комисията се основава за предложението на Комисията от 2016 г. за изменение на Директивата за ДДС⁸, се пояснява, че „делта на член 9а за прехвърляне на отговорността за ДДС към посредника изглежда е желателна. Налице е необходимост от допълнително изясняване и общо и обвързващо тълкуване от държавите членки“ [неофициален превод]⁹. **[ориг. 9]**

⁴ Предложение за Регламент на Съвета за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 по отношение на мястото на доставка на услуги, COM(2012) 763 final, стр. 3 (налично на адрес: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/PDF/?uri=CELEX:52012PC0763&from=BG>)

⁵ Пак там, стр. 12.

⁶ Пак там, стр. 5.

⁷ Европейска комисия, Работен документ № 885 на Комитета по данъка за добавената стойност, Брюксел, 9 октомври 2015 г., стр. 4/5 (достъпен на адрес: <https://circabc.europa.eu/sd/a/ab683366-67b5-4fee-b0a8-9c3eab0e713d/885%20-%20VAT%202015%20-%20Harmonised%20application%20of%20the%20presumption.pdf>)

⁸ Европейска комисия, Предложение за Директива на Съвета за изменение на Директива 2006/112/ЕО и Директива 2009/132/ЕО по отношение на някои задължения, свързани с данъка върху добавената стойност, приложими при доставките на услуги и дистанционните продажби на стоки, COM(2016) 757 final, 1 декември 2016 г., (достъпно на адрес: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/com_2016_757_en.pdf)

⁹ Европейска комисия, Аспекти на ДДС при трансграничната електронна търговия — Възможности за модернизиране, окончателен доклад — част 3, Deloitte, ноември 2016 г., стр. 203—204 (достъпен на адрес: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/vat_aspects_cross-border_e-commerce_final_report_lot3.pdf)

44. Налице е основателен довод, че прехвърлянето на отговорността е не само техническа мярка. Това е и промяна на статуквото, което поражда сериозни основания да се счита, че става въпрос за изменение, а не само за пояснение.

45. Освен това, макар предложението на Комисията от 2016 г. в крайна сметка да не води до изменение на член 28, както се предлага, по време на законодателните консултации комисията по икономически и парични въпроси на Европейския парламент представя доклад по предложението на 16 октомври 2017 г.¹⁰

„Докладчикът приветства изменението на член 28, предложено от Комисията, в което се предвижда онлайн платформите да носят отговорност за събирането на ДДС при доставки на услуги [...]”¹¹
(курсивът е добавен)

46. Макар да не е известно защо предложението на Комисията от 2016 г. не е приложено, самият факт, че то достига до етапа, в който се намира, и че докладчикът приема необходимостта от изменението, е в подкрепа на довода, съгласно който няма съмнение относно валидността на член 9а.

47. На последно място, в дело С-464/10, *Etat Belge/Pierre Henfling*, 14 юли 2011 г., ECLI:EU:C:2011:489, [...] Съдът посочва, че член 6, параграф 4 от Шеста директива — разпоредбата, предшестваща член 28:

„[...] създава правна фикция за наличието на две идентични доставки на услуги, осъществени последователно. По силата на тази фикция се счита, че операторът, който участва в предоставянето на услуги и има качеството на комисионер, най-напред е получил въпросните услуги от оператора, за чиято сметка действа, който има качеството на доверител, след което лично предоставя тези услуги на клиента. От това следва, що се отнася до правоотношението между доверителя и комисионера, че за целите на ДДС съответната им роля на доставчик на услуги и задължено за плащането лице фиктивно се преобръща.”¹²

48. Съдът по-нататък посочва, че:

„Във връзка с дейността на управителите на пунктове за залагания, разглеждана в главното производство, следва да се подчертае, че макар условието, отнасящо се до необходимостта данъчнозадълженото лице да действа от свое име, но за сметка на друго, съдържащо се в член 6,

¹⁰ А8-0307/2017

¹¹ Стр. 15/18

¹² Точка 35.

параграф 4 от Шеста директива, да **трябва да се тълкува въз основа на разглежданите договорни отношения**, както е видно от точка 40 от настоящото решение, това не променя факта, че доброто функциониране на установената с тази директива обща система на ДДС изисква **запитващата юрисдикция да направи конкретна проверка, която да е в състояние да установи дали с оглед на всички данни по делото споменатите управители на пунктове за залагания действително действат от свое име във връзка със събирането на залагания**¹³. (получерният шрифт е добавен)

49. Презумпцията по член 9а премахва изискването да се разглеждат икономическите и търговските реалности с всичко, произтичащо от това.

50. Налице са сериозни основания да се счита, че:

въвеждането на презумпцията по член 9а не е техническа мярка, тя е радикална промяна; и

правната уредба е била променена, при това значително, с въвеждането на презумпцията съгласно формулировката, използвана в последната алинея на член 9а. По всички критерии това би било явна грешка в регламент за изпълнение. **[ориг. 10]**

8. ПРЕЮДИЦИАЛЕН ВЪПРОС

51. Ето защо First-tier Tribunal (Първоинстанционен административен съд) отправя искане до Съда на Европейския съюз да се произнесе по следния преюдициален въпрос на основание член 86, параграф 2 от Споразумението за оттеглянето и член 267 Договора за функционирането на Европейския съюз:

„1. Невалиден ли е член 9а от Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 година, вмъкнат с член 1, параграф 1, буква в) от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1042/2013 на Съвета от 7 октомври 2013 година, въз основа на това, че надхвърля изпълнителните правомощия или задължения на Съвета, установени с член 397 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година, доколкото допълва и/или изменя член 28 от Директива 2006/112/ЕО?“.

15 декември 2020 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ

¹³ Точка 42.

[...] [ориг. 11]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ